

РЕШЕНИЕ

№ 8018

гр. София, 17.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **8768** по описа за **2013** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба вх. № 23433 от 05.09.2013 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Дирекция Инспекция по труда- С. чрез Директора си, срещу решение от 30.05.2013 г., по нахд № 21187/2012 г. по описа на Софийски районен съд, наказателно отделение, 106 състав., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 22-2204086/13.02.2012 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С.. С последното на Е. Д.,ЕИК:[ЕИК], като работодател е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1500 лева, на основание чл. 41б, ал. 5 във връзка с чл. 414 ал.3 от Кодекса на труда (КТ), за нарушение на чл. 61, ал. 1 от КТ.

С касационната жалба се иска отмяна на решението на районния съд. Излагат се доводи, за неправилно приложение на материалния закон-чл.61 ал.1 от КТ. В съдебното заседание се представлява от юрк.С.,която моли съда да отмени оспореното въззивно решение и да постанови ново,с което да потвърди наказателното постановление.

Ответникът редовно призован не се представлява.В писмени бележки,депозирани преди съдебното заседание изразява становище за неоснователност на жалбата и моли

за оставяне в сила на решението на СРС.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура намира същата за неоснователна. След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество същата е основателна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и гласни такива на свидетелите С. П.,Ц. А.,К. П.,С. Н. и актосъставителя Е. П.. Въз основа на тях е приел като фактическа обстановка, че на 13,24,31 януари 2012год в Е. Д. била извършена проверка,която установила ,че на 13,01,2012год в обект на жалбоподателя-магазин за осветителни тела,находящ се в [населено място], [улица] е намерено да работи на компютър в офиса лицето К. Ц. Т. на длъжност търговски представител с определено работно време от 9,30ч до 17,30ч с почивни дни събота и неделя и почивка в работния ден от 30 мин,с трудово възнаграждение в размер на 500лв без сключен трудов договор ,което било установено от собственоръчно подписана от лицето декларация.За така установеното нарушение на 30,01,2012год бил съставен АУАН,а на 13,02,2012год въз основа на АУАН било съставено и оспореното наказателно постановление.

Въззивният съд не е приел за установена описаната в АУАН и НП фактическа обстановка, въз основа на доказателствата по административната преписка и гласните такива от разпита на свидетелите С. П.,Ц. А.,К. П., С. Н. и актосъставителя Е. П..Приел,че по време на проверката дадените от инспектор П. декларации били попълнени от едно и също лице-свид.А.,като К. П./съгласно мотивите на въззивния съд/ единствено я подписал без да я чете,тъй като не се чувствал добре.Въз основа на това фактическо установяване СРС приел,че следва да изключи декларацията от доказателствения материал,тъй като същата била подписана от свидетеля П. механично/така изрично мотивите на въззивната инстанция-стр.3/.Възприел показанията на свидетелите и представения приемо предавателен протокол от 15,02,2012год и изградил своя извод за наличието на граждански договор за изработка от страна на П. и Д. Е. за изграждането на база данни срещу възнаграждение от 500 лв,поради което и изключил възможността Т./стр.4 от решението/ да е работил по трудов договор,за да възникне задължението на работодателя му по чл.61 ал.1 от КТ.Въз основа на изложеното приел,че наказателното постановление е незаконосъобразно и го отменил.

Касационната инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на проверявания въззивен съдебен акт,а не се иска извършването на подобна проверка.

Твърдяното нарушение на материалния закон-чл.61 ал.1 от КТ е обусловено от доводи ,свързани с тълкуване на доказателствата,събрани в рамките на въззивното производство по реда на чл.13 и чл.14 от НПК.Според настоящият състав на съда

съдебното решение, предмет на касационен контрол страда от наведения довод-нарушение на материалния закон и то именно поради неизпълнение на въззивния съд да прецени по отделно и в съвкупност събраните пред него доказателства. Всъщност възобновявайки съдебното следствие, за да разпита свидетеля С. П., съдът по същество не е ценил въобще събраните благодарение на този разпит доказателства. Според свидетеля-извършил проверката по времетраенето й- около 30 мин свид. Т. останал през ялото време пред компютъра и работил на него. Тази констатация на свидетеля се потвърждава частично и от останалите свидетели, в това число и Т.-който твърди, че поради влошаване на здравословното му състояние /вдигане на кръвната захар/ е поискал да се отложи попълването на декларацията. Никой не отрича, че декларацията е попълнена от свид. Ц. А. и подписана от свид. Т.. Независимо и въпреки от здравословното си състояние свид. Т. не би следвало да се подписва под декларация, която не отговаря на действителността. Всъщност, ако свид. Т. наистина не е работил по трудово правоотношение, а единствено по гражданско правоотношение и е идвал от време на време, нормалната житейска логика изключва както свид. А./който работи по трудово правоотношение при ответника по касация и се предполага, че познава своите колеги/, да впише в декларацията му факти, които не отговарят на действителността, а също така липсва и причина свид. Т., който по принцип не бил работил по трудово правоотношение да се подписва под подобен документ, пък било то и механично, като е изключил декларацията от доказателствения материал и не е ценил показанията на свидетелите по отделно и в тяхната съвкупност, въззивният съд е допуснал нарушение на закона, като е приел, че свид. Т. е работил по граждански, а не по трудов договор. При този анализ на фактите следва решението на СРС да се отмени и вместо него да се постанови ново такова, с което да се потвърди наказателното постановление, доколкото се установи в рамките на процеса, че Т. е работил по трудово правоотношение и писмен договор между него и работодателя му не е бил сключен преди постъпването му на работа. Наложенията с НП имуществена санкция е в минимален размер, което съответства и на обществената опасност на деянието.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, Дванадесети касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 30.05.2013 г., по нахд № 21187/2012 г. по описа на Софийски районен съд, наказателно отделение, 106 състав., и ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА :

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2204086/13.02.2012 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на Е. Д., ЕИК:[ЕИК], като работодател е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1500 лева, на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414 ал.3 от Кодекса на труда, за нарушение на чл. 61, ал. 1 от КТ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.